

VELIKI INTERVJU

Dr. Mira Omerzel - Mirit – etnomuzikologinja, glasbenica, zdravilka, jasnočutna kozmična telepatka, medij, duhovna učiteljica, pisateljica

MODROSTI PREDNIKOV NAS UČIJO ŽIVETI POLNO

Spraševala je Vesna Fister / revija SENSA

» Če človek želi razpreti krila, mora prisluhniti tudi svoji lastni duhovni tradiciji in ozavestiti, da so zakonitosti življenja pravzaprav povsod enake, čeprav so v vsaki kulturi oslikane s sebi lastno pestro simboliko in imeni,« pravi dr. Mira Omerzel – Mirit.

Svoje poslanstvo raziskovanja zvoka in duhovnih izročil sveta, pa tudi zvočnega poustvarjanja in poučevanja brezčasnih duhovnih modrosti življenja, je dr. Mira Omerzel Mirit začutila že v rosnih letih in ga tvorno živi. Trenutno svojo pozornost usmerja še zlasti v odkrivanje in oživljanje pozabljenih modrosti, ki so prežeti s pomembnimi sporočili tudi za sodobnega človeka, za naš čas

Mirit s hišnim ljubljencem na domačem vrtu (oktober, 2016)

in svet.

Že od leta 1995 v okviru njene šole Veduna - slovansko-pitagorejske katedre za razvoj zavesti in harmoniziranje z zvokom - predava in vodi tečaje ter delavnice o zakonitostih bivanja in življenja, o iskanju ravnovesja, razsežnostih in močeh zavesti in zvoka, o kozmično-zemeljski resonanci (uglašnem sonihanju ali sozvenenju), o starodavnih znanjih našega planeta ter izvaja izjemno zvočno-energijsko kirurgijo. Je tudi učiteljica mnogim slovenskim in tujim duhovnim učiteljem in zvočno-energijskim terapevtom. S prav posebnim spoštovanjem in ponosom pa oživlja staroslovansko in slovensko duhovno dediščino, kar je, kot pravi, že od najstniških let pomemben del njene tuzemeljske misije.

Ste pionirka v raziskovanju moči zvoka doma in v svetu, pa slovenskega glasbenega izročila in pozabljenih glasbil ter duhovnih modrosti Slovanov in drugih kultur sveta, začetnica etno-arheo-medicinske muzikologije v svetu, jasnovedka, ki prinaša ljudem sporočilo za življenje in obuja pozabljene modrosti preteklosti. Oživljate tudi starodavne glasbene prakse in muziciranje v transcedentalnem stanju zavesti. Koncerti vašega ansambla

Vedun razširjajo ljudem zavest in jih zdravijo. Ste med redkimi jasnovedci, ki opravljajo oziroma kanalizirajo izjemno in zelo redko kozmično kirurgijo. Kaj vse to pravzaprav pomeni?

Da dandanes vemo bore malo, čeprav mislimo prav nasprotno.

Zvok je na primer prav vse! Tudi mi sami in snovni otipljivi svet. Vse je energijsko zvočno-frekvenčno valovanje. A le kdo še to ve. Vendar o tem govorijo starodavna znanja naših planetarnih, slovanskih in staroslovenskih prednikov. Čas je, da se poglobimo v stara izgnana ali prezrta znanja. Kar potrebujemo, je tako ves čas tu z nami. Naučimo se torej spet zajemati z veliko žlico iz »kozmično-zemeljske« juhe obilja in znanja, ki smo ga tudi iz nevednosti izgnali ali prezrli. Zavejmo se spet vsepovezanosti vseh ravni življenja in trojnosti materialnega-duhovnega-kozmičnega. Bivanjske enosti.

Sporočila prihajajo iz nje kot iz vreleca, da jih z Ano komaj dohajava. Atmosfera, ki vlada v prostoru ob njeni prisotnosti, je posebna: moč njene razširjene zavesti naju potegne za sabo in prestavi v stanje poltransa. Iz glinenih skodelic počasi srkava kavo iz prazenega želoda, oslajeno s trjakom (pijačo iz bezgovih jagod), s katero sva bili postreženi.

Mirit s sinom Tinetom - njenim pomočnikom in naslednikom (oktober, 2016)

Z mladimi glasbeniki ansambla Vedun v jesenskem gozdu (oktober, 2016)

»Hrast je bil za naše slovanske prednike sveto drevo, pod njim so se posvetovali in obredovali. Izbrani zvoki so tedaj dodali svoje in razgaljali skrivnostno, neubesedljivo«, nama pojasni Mirit. »Sicer pa je hrast, podobno kot npr. kokos v Aziji, dober praktično za vse. Iz želoda so pripravljali »kavo«, čaje in najrazličnejše zdravilne pripravke; uporabljali so tako hrastovo lubje kot tudi listje in plodove. Stari zdravilci so pravili, da je hrast nadvse dragocena rastlina, ki pozdravi skoraj vse. Tudi moja babica, zeliščarka, je delala kopeli iz njegovega lubja, « še doda.

»In kaj je trjak, ki na prvi pogled izgleda kot marmelada in je božanskega jagodnega okusa?« naju zanima. »To je skrivnostna zmes, iz katere so na Slovenskem nekoč delali zdravilno pijačo. Zelo redki so ga varili. Skrbno so varovali recept. O trjaku so mi pripovedovali v Sorici; z njim so tudi zdravili prehlade in pljuča, furmani so se z njim pogrevali. Učinkuje tudi kot razkužilo, z njim so namazali vrvi, s katero so na primer iz krave potegnili telička. Danes ga še redko kje dobiš, čeprav je bil pravi magičen pripravek,« pripomni sogovornica.

Mirit (pri 22. letih) s soprogom Matijem doma v času podelitve nagrade Zlata ptica (1978) za pionirsko raziskovanje in predstavljanje slovenskih ljudskih glasbil

Tinetov prvi koncert (star 7 let) v Cankarjevem domu (Otroška matineja, 1988)

Sine Tine v najstniških letih muzicira z ansamblom v Narodni galeriji ob podelitvi priznanj »Slovenka leta« (1999)

PREZRTA DUHOVNA SPOROČILA PREDNIKOV

Vedno znova poudarjate, da je »staroslovanska duhovna dediščina ogledalo izjemne starosvetne modrosti, tako staroveške kot tudi še prazgodovinske - zrcalo univerzalne kozmično-zemeljske etike in estetike«, na kar smo dandanes žal pozabili.

Naša slovanska dediščina, ki je bila vse predolgo prezrta, pa v polpretekli ljudski kulturi še vedno pomni in ohranja univerzalno bitnost bivanja in večnega iskanja smiselnosti življenja, pa tudi spomin na univerzalne zakonitosti duha ter načine povezovanja z vsemi življenjskimi oblikami na Zemlji in celo v vesolju.

Doseganje te ravni resničnosti je del težko doumljivih ali »božanskih« Velikih Misterijev, ki se jih dotikamo v lastnem centru, v središču srca in duše (zavesti), kar so prav dobro vedeli tudi naši slovanski predniki. Staroslovensko duhovno iskanje izhaja iz staroselske, indoevropske in slovanske filozofije življenja, iz brezčasnih modrosti vsepovezanosti. To izročilo se je s prvini t. i. ljudske kulture in mitologije minulih stoletij prebilo vse do našega časa, predstavlja pa svojevrstne ostaline in relikvije davne kozmično-zemeljske etike in načina uglašnega bivanja ter sobivanja z Zemljo in z vsemi življenjskimi oblikami na njej. Starosvetno staroslovensko znanje pravzaprav pomeni svojstven nekonflikten in pozoren ekološki način življenja.

Tudi Tine rad preučuje in predstavlja kulture sveta/balijski gamelan (koncert na festivalu Imago, Ljubljana, 2015)

Modreci različnih slovanskih ljudstev so znali prisluškovati dihánju Neba in Središču galaksije (moči črvine) ter tako iskali lastno osrediščenost v Počelu in Viru življenja, izpolnjenost ter učinkovito zdraviteljsko in duhovno moč. Duhovne vsebine zagovorov, rekov, bajil, zarotitev, molitev, duhovnih formul, praznovanj, pesmi, besed in čarov, ki sem jih začela zbirati in raziskovati že pri rosnih petnajstih, pričajo o teh pozabljenih in prezrtih slovanskih starosvetnostih. Tudi naši slovanski in slovenski modreci in zdravilci, imenovani »balijani«, so bili vedci in vidci šamanskega kova. Slovenski kresniki in vedunci so pogumni in čudežni potniki skozi dimenzijske svetove. So tisti, ki vidijo in preprosto vedo.

Na intenzivih – tečajih, pa tudi na koncertih ansambla Vedun ljudem med drugim pomagata, da se povežejo z izročili in duhovno močjo svojih prednikov in obujata tudi pozabljena obredja. Zakaj je to pomembno?

Oživljanje izgubljenih staro-slovenskih in slovanskih obredovanj nam omogoča podoživeti veličastne duhovne izkušnje in dosežke prednamcev, kar nam odstira bližnjice na vrh svete gore ali piramide, na vrh »nebeške lestve« ali na vrh svetega drevesa z zlatimi jabolki, kar simbolizira pot do življenjskega cilja, po kateri nas v fizičnem svetu nezmotljivo vodi lastna duša. Cilj je razsvetljenje ali prebujenje, to je razumevanje vseh ravneh resničnosti.

K prednikom se vedno znova podajamo po navdih, uvide in podporo. Z njihovo modrostjo in močjo se lahko povežemo kadarkoli, kajti gre za brezčasna duhovna sporočila neuničljivih esenc zavesti, ki so večno navzoča. Vendar je potrebno poudariti, da se tovrstno ozaveščanje običajno ne zgodi takrat, ko bi si to želeli, temveč takrat, ko se le-to lahko dogodi. Brez pričakovanj in zahtev. A ne izbiramo mi. Mi le vzpostavljamo pogoje za tovrstne možnosti.

Zakaj je pravzaprav pomembno prisluhniti svoji lastni duhovni tradiciji, (s)poznati svojo lastno kulturno dediščino, svoje korenine?

Če človek želi razpreti krila, se mora zavedati, kdo je. Ni dovolj, da spozna zgolj svoje duhovne parametre, (s)poznati mora tudi svojo kulturo, v katero je vrojen. Skozi lastno dediščino in trenutna izkustva so nam dana vsa najpomembnejša učenja, ki jih potrebujemo za življenje. Zato smo tam, kjer smo. Prav je prisluhniti svoji lastni duhovni tradiciji in hkrati ozavestiti, da so zakonitosti življenja pravzaprav povesod enake, čeprav so v vsaki kulturi oslikane s sebi lastno pestro simboliko in imeni.

Mirit (pri 43. letih) razmišlja o usodi dragocenih starih znanj prednikov (1999)

Male in velike cimbale - Mirine največje ljubezni (Cankarjev dom, 1992)

Slovenci smo bogato duhovno dediščino svojih prednikov uničili, izgubili smo stik z njo. Kako to?

Duhovno izročilo naših prednikov je bilo v času nasilnega pokristjanjevanja vrženo v koš ničvrednega poganstva in zažgano na grmadah inkvizicije. Starodavne svečeniške niti in znanja so bila že pred stoletji pretrgana. Toda prišel je čas, ko se stara znanja znova prebujajo, ker jih potrebujemo. Vse, kar je resnično in pomembno, je sicer mogoče zadušiti le za nekaj časa, a le-to začne kmalu znova trkati na vrata. Ker je vredno! Mogoče jih je znova izslišati in obuditi na ravneh zavesti tudi celo čez stoletja. To so me naučili potomci Majev.

Bi lahko na kratko povzeli najpomembnejša duhovna sporočila iz zapuščine naših prednikov? Česa nas učijo?

Slovanski predniki nas učijo živeti in hoditi z odprtimi očmi, kar je mogoče le, če je ljubeče oko merilo resnice. S svetostjo tenkočutnega zrenja in pozornega poslušanja nas izročila učijo živeti duha v materiji ali dušo v snovnem svetu.

Duhovna dediščina prednikov naše dežele nas poučuje »o svetosti in modrosti praprotovega semena« (beri: tudi zvoka in misli), ki »spregovori« le tistemu, ki se uglaši z naravo in vsem obstoječim; seme je Vir, sporočilo Intelligence življenja, širjave zavesti pa omogočijo

Mirit z Mojko in Katjo se veseli koncerta božično-novoletnih pesmi; v času bivše Jugoslavije se ni smelo govoriti o decembrskih obredjih naših prednikov. Ansambel Trutamora Slovenica je po daljšem molku na to temo prvi vnesel v naš prostor tovrstne koncerte (galerija Equrna, Ljubljana, 2002)

Mirit na koncertih običajno razlaga razvoj in pomen posameznih glasbil; tokrat o indijanski piščali »keni« (Turjaški grad, 2015)

izslišanje in razumevanje. Semena simbolizirajo tudi prisluškovanje govoric Univerzuma, pa tudi živalim in »bitjem« drugih in drugačnih ravni naše resničnosti.

Življenjsko popotovanje starih Slovanov predstavlja mitično hojo na sveto kristalno goro in dvigovanje po kozmičnem drevesu in svetovni osi (axis mundi) zavesti (duše) in sicer skozi različne svetove in dimenzije resničnosti in zavedanja

– vse do Vira, Počela ali Središča Univerzuma. Do samega sebe. V deveti dimenziji (simbolično) dosežemo vrh gore ali cilj življenjskega iskanja.

Srž iniciacijskih potovanj naših planetarnih prednikov se zrcali v Trojnosti ali Svetem Trojstvu zemeljskega – duhovnega – kozmičnega. Trojnost nakazuje polnino življenjskega stila osveščenega popotnika, zrcalo osrediščene kozmično-zemeljske misije bivanja. Kadar je to troje v mislih in dejanjih povezano, se dogajajo neobičajne in čudežne stvari, saj Trojak ali Trojul omogoča sozvočje in blagozvočje vseh življenjskih danosti in trenutnosti. Časovne zataknjenosti tako izginejo. Odpre se portal v neskončno in brezmejno, v Polje vseh možnosti in nešteti priložnosti.

Naš sveti krogotok življenja in smrti se izrisuje v »svetem risu«. Mavrica in sveto drevo (ali sveta gora) pa gradita most v onstransko, v

Trio Trutamora Slovenica - Mira, Mojka in Matija (1998)

transcendentalno izkustveno zavest, ki vodi v Dom duše, v Tišino. V Polnino. Staroslovansko božanstvo Vedun, po katerem je naš ansambel dobil ime, naj bi zdravilo z besedo in zvokom, simbolizira tudi vozilo med različnimi ravnmi resničnostmi; sončno oko Boga Peruna in Belina in sveti krogotok življenja pa sta bila za naše prednike dragoceni ključ do obilja in dogajanja v naravi in življenju.

Svoja etnomuzikološka in etnološka raziskovanja ste opravljali tudi s konjskega hrbta; konjem – tem čudovitim bitjem, kot jim pravite, ste posvetili tudi svojo prvo knjigo.

Konjem - tem čudovitim bitjem – sem darovala deset intenzivnih raziskovalnih let, ko sem v gorski vasi Sorica nad Selško dolino, kjer je tudi naš drug dom v tristo let stari hiški, preučevala konjsko naravo in njihovo dušo, hkrati pa tudi našo slovensko izročilo in duhovno dediščino Staroslovencev, vezano tudi na konjerejo in konje – nekdanje edino prevozno sredstvo. V vročih poletnih dneh sem jezdila po hribih in doleh, skozi vasi in trge. Na konjskem hrbtu sta vedno viseli dve torbi: ena s fotoaparatom, beležko in svinčnikom, druga s toplo srajco in stekleničko vode. Sedlo sem vedno ovesila z nabranimi zelišči. In v Sorico sem se vedno vračala s številnimi zgodbami tamkajšnjih prebivalcev, s spomini, s starimi fotografijami ... Na sedlu za mojim hrbtom je jezdil moj mali sin Tine. Tako vse dokler ni pri desetih letih pričel tudi sam jahati. Zatem sva vsak na svojem konju pohajkovala v dvoje. Čudoviti

Slavje ob Mirini 60 letnici (Parinama/Ljubljana, februar, 2015)

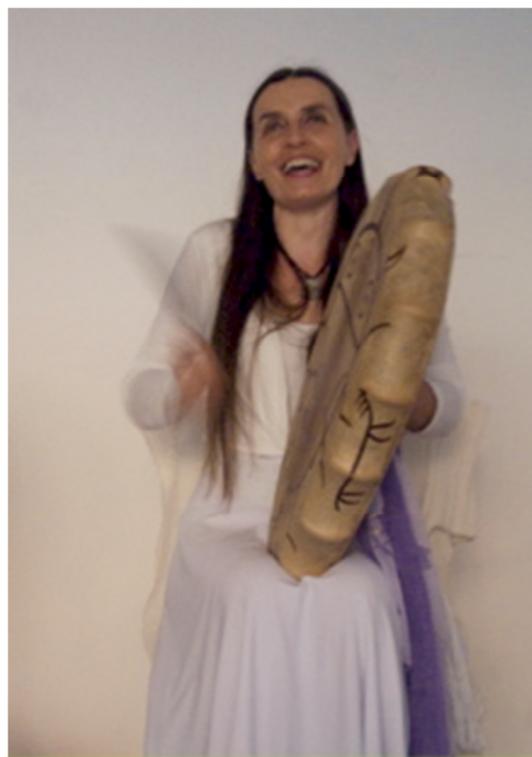
Magija in igra svetlobe na tečaju o ciganski kulturi (MaxxFit, Ljubljana, november, 2016)

časi! Zbrane pripovedi sem nato strnila v knjigo z naslovom Konji – naše pravljice. Pripovedi so se nanašale na čas, ko so ljudje še živeli pravljичno povezanost z okoljem in s temi čudovitimi živalmi, čeprav je bilo življenje nekdanje zelo trdo, pa vendar po svoje še vedno pravljичno in uglašeno z vsem.

Ko sem kasneje nekaj časa preživela med severnoameriškimi Indijanci, sem dojela, da so me konji na začetku moje poti v resnici učili 'indijanske čuječnosti'.

Ste predana advokatka vseh živali, ne le konj; odločno se borite za njihove pravice, ne le z besedami, temveč tudi s konkretnimi dejanji. V svoji prvi knjigi iz zbirke Kozmična telepatija ste zapisali, da vas živali poučujejo vse življenje. Kaj je namen živali na Zemlji, česa so vas naučile?

Živali nas učijo sočutne ljubezni in ljubeznive pozornosti ter notranjega miru. Le človeka, ki to zmore, se ne bojijo. Napuh in agresijo pa takoj »zavohajo«. Ob prijaznem človeku se ne počutijo ogrožene in tudi zveri postanejo krotke. Tako je tudi z ljudmi. Brez zadostne ljubeznivosti pa se človek spušča v boj, spore in nepotrebna dokazovanja. Živali so imeniten rentgen človekovih duhovnih vsebin, čustev in misli. Živali preprosto moraš imeti rad, če vidiš širše ali dlje od sebe. Pomoč živalim je še vedno ena od mojih prednostnih življenjskih nalog, ki ji ne morem ubežati. Borim se za zavržene živali; kar pomnim, so pri meni našle dom različne zavržene ali bolne živali. V okviru šole Veduna pa skupaj s tečajniki skozi celo leto zbiramo prostovoljne prispevke za podporo zavetiščem in organiziramo prostovoljne delavne akcije, tako v Sloveniji (na primer pri gospe Mileni, ki je bila žrtev grdih političnih igracij) kot tudi v sosedstvu (na primer na prizadetih področjih v Bosni) ali drugje po svetu. Kamorkoli grem – rešujem živali. Človek v stiski namreč nanje

Radost kozmične zvočno-energijske kirurgije ob šamanskem bobnu (2007)

Od leta 1991 je ansambel Trutamora Slovenica/Vedun pripravil številne brezplačne koncerte in zvočno-energijske kirurgije (Buba/Ljubljana, Veduna - Sensin dan, 2014)

*Kozmična zvočno-energijska kirurgija
na Veduna - Sensinem dnevu (2014)*

pogosto pozabi. Pomagamo pa seveda tudi beguncem.

S konjem je povezana tudi vaša spontana kozmična iniciacija v zdravlilko – dar, ki ga lahko podari le 'Nebo' ali Počelo življenja, kot pravite.

Zgodilo se je zadnjo februarsko nedeljo leta 1993; to je bilo leto mojih najtrših preizkušenj in tudi najintenzivnejših duhovnih iskanj in učenj. Skupaj s partnerjem in še z dvema prijateljema smo se podali na ježo čez drn in strn. Ko smo se vračali, se je konj na križišču, kjer je bil vajen zaviti levo, mi pa smo se takrat odločili za nasprotno smer, nenadoma sunkovito ustavil in iz sedla vrgel mojega moža, ki je nato letel čez konjevo glavo in pristal na hrbtu na peščenih tleh, posutih s skalami. Sledil je še moj padec ali bolje salto čez konjevo glavo. V tistem trenutku se mi je zazdelo, kot da v zelo počasnem gibanju gledam dva filma: v počasnem gibanju sem gledala moževo telo, kako pada na tla, hkrati pa sem kot gledalec od zunaj opazovala tudi samo sebe in svoj življenjski film. Med padanjem sem pod svojim telesom čutila energijski dotik, nekaj podobnega kot pridrževanje rok, ki so me varno postavile na tla. Vse se je nekako odvijalo izven časovno-prostorskih razsežnosti. V

dveh ali treh sekundah so se v meni zavrteli filmi mojega in moževega življenja, ob tem pa še svojevrstno zavedanje trenutnosti. Vsega, kar se je odvijalo. Ko sem pristala na tleh, sem možu nato brez vprašanj intuitivno položila roke na križ. V trenutnem docela jasnem uvidu sem

Odpiranje kozmično-zemeljskega portala za Slovenijo na sveti gori Krn (september, 2004)

Energijsko vzdrževanje in odpiranje kozmičnega mostu na krnskem megalitskem krogu (oktober, 2016)

preprosto vedela, da jih moram položiti prav tja.

Nato sem uzrla močan snop svetlobe, ki je pritekal od zgoraj, se spustil na vrh moje glave, me vso obsijal in odel v energijski plašč, nato pa se skozi roki izlil v bolečini zvičajoče se možgano telo. Ob tem me je ovil silen občutek ljubezni, miline in veličastja dogajanja ter globoki mir in posvečenost.

Mirit po koncertu v galeriji Equrna (Ljubljana, 2000)

Oči so mi zalile solze ganjenosti. Bolečina v možganih je popustila in jezdec smo se vrnil domov. Šele ko smo sedli k čaju, se je bolečina zopet vrnila, zato smo končno le pogledali pod njegovo srjaco. Na križu je buhtel velik hematoma. Odpeljali smo ga v Ljubljano v ambulanto za nujno medicinsko pomoč in zdravnik mu je odredil večtedensko mirovanje. Toda pred tem je brez bolečine jahal še dobre pol ure! Ta dan je vsak od naju dobil svoj dar. Matiju je bila odvzeta najhujša bolečina in zdravniki so se pozneje čudili, kako to, da ni bilo hujših posledic, saj bi lahko ostal tudi hrom. Jaz pa sem dobila enega najdragocenejših darov v svojem življenju: spontano kozmično-božansko iniciacijo v zdravilko in močno izkustvo toka božanskosti ali Logosa življenja.

Španski tečajniki katedre Veduna (Malaga, 2006)

Prvo spontano duhovno iniciacijo pa ste doživeli že v otroštvu, pri dvanajstih letih, ki velja v različnih šamanskih tradicijah kot izjemno pomembno.

Pravzaprav sem prvo izjemno doživetje enovite povezanosti z Nebom in širjavami morja (zavesti) doživela pri desetih letih, ko smo s starši dopustovali ob Jadranskem morju. Skupaj z otroki sem se igrala na obali, v katero so butali valovi. Naenkrat pa se je v meni nekaj raztegnilo v širjavo in daljavo. V vse smeri. Kot bi bila vsepovsod hkrati in vse bi bilo istočasno tudi v meni. Tega potem še tri desetletja nisem razumela, v meni pa je ostal trajen odtis tega veličastnega trenutka in to z vsemi podrobnostmi. Podobna izkustva mnogodimenzionalne vsepovezanosti so bila zatem vse pogostejša.

Pri dvanajstih se je v meni prebudila ženskost in zelo se je povečala tudi moja občutljivost in sposobnost zaznavanja – tudi svetov onkraj. Dvajseto leto starosti sem dojemala kot nekaj izjemnega. Kasneje sem ugotovila, da so prva najstniška leta in starost dvanajstih let izredno pomembna v zdraviteljsko-šamanskih iniciacijskih tradicijah sveta. Tedaj se prebudijo zdraviteljske (šamanske) energije. Močno se mi je povečala tudi sposobnost vživljanja v zgodbe, občutke in misli drugih. V istem letu sem bila deležna tudi prvega pomembnega uvida v svoje življenjsko glasbeno poslanstvo, ko se je odvijalo moje prvo srečanje s kitaro, na katero je nekega večera pri nas doma zaigrala prijateljica Tajda. Prvi toni iz tega glasbila so me očarali in začarali, moje srce se je širilo v neizmerni želji, da bi tudi sama zmogla izvabljeti čudovite glasove iz strun. Pa sem si tudi jaz doma izprosila kitaro. Želja se mi je uresničila, začela sem se

Obred na »Sorškem Tibetu« pod Ratitevcem (spomladi, 2004)

učiti glasbenih osnov in spretnosti klasične kitare in tako sem pri dvanajstih letih stopila na pot glasbenice, pri osemnajstih pa postala najmlajša učiteljica tega glasbila pri nas. Svetovi energijsko-zvočnih vibracij so postali moji sopotniki in najpomembnejše duhovno orodje.

Predanost zvoku in duhovno-kozmična kirurgija

»Na svojih potovanjih po svetu sem se seznanila z izjemnimi duhovno-energijskimi operacijami, ki jih izvajajo npr. filipinski in brazilski kozmični kirurgi – zgolj z roko in z močjo duha oziroma s kozmično-telepatskimi sposobnostmi. Kozmični kirurg lahko z močjo predane vsepovezane zavesti seže tudi v svetove ali dimenzije onkraj. Kot mediji lahko tudi ti čudodelni kirurgi, med katere po desetletjih duhovnega klesanja dandanes sodim tudi sama in ki so še pred nekaj stoletji živeli na vseh celinah, sežejo v fizično telo in preprosto izničijo ali izvlečejo obolelo tkivo in energijske blokade. Telo se nato samo zapre in zatem je videti morda le majhno sled. Ali pa sploh ničesar. Tovrstne operacije so dokaz na videz čudežnega, vendar je ta možnost naša prirojena pravica in skrita sposobnost. Operacije s skalpelom kozmičnih frekvenc ali entitet in nam še nedoumljivih sil se zgodijo na vseh ravneh bitja: na fizičnih, eterskih in duhovnih. Pod vodstvom brazilskih in filipinskih kirurgov sem tovrstno možnost tisočletja izkusila tudi sama, nato pa razvijala svojo pot, svojo in svojevrstno kozmično zvočno-energijsko kirurgijo.

Moja kozmično-zemeljska "kirurška" pot je pot z energijo in močjo zvoka. Po opogumljanju filipinskih kozmičnih kirurgov sem ugotovila, da bom očitno morala sama razviti in obuditi »nekrvavo« zvočno kirurško orodje. Tako ob pomoči zvočnih vibracij in entitet že vrsto let uspešno "operiram blokade" ter neravnovesja na eterskih in nematerialnih telesih; zatem se vse novo ravnovesje počasi prenese tudi na fizično telo. Navzoči ob tem slabosti in nered v sebi tudi izkričijo in izjočejo. Učinki so presenetljivi: ljudje se počutijo prenovljeni, bule in celo rakaste tvorbe izginjajo, snovno in nesnovno se uravnoveša, življenje spet prežame radost.

Tečajniki šole Veduna pod Kureščkom (2007)

Vem, da je vse to težko doumljivo in zato včasih tudi težko sprejemljivo. Tovrstno kirurgijo prežema silna enostavnost širjav zavesti, pa tudi veličina izjemnosti hkrati. Kirurgija ni priučljiva. Zanj si izbran. Nato vse teče samo po sebi. Za učinkovito duhovno-kozmično kirurgijo potrebujemo odprt um, široko zavest, srčnost in vsepovezanost z vsem obstoječim. Predvsem pa veliko predanost Univerzalni Inteligenci življenja, božanskemu Viru. Spet je napočil čas, da obudimo pozabljeno starodavno modrost (samo)uglaševanja, ki v naše življenje vnaša mir in blagostanje ter polnino zavedanja. Polnino vseprisotnosti.

Se je odkrivanje vaših duhovnih potencialov in zorenje v to, kar ste danes - zdravilka-šamanka, kozmična telepatinja, zvočno-energijska kirurginja, medij, jasnovidka, duhovna učiteljica - tudi odvijalo skozi življenjske težave in trpljenje? Je tudi vaša zgodba človeška zgodba dvigovanja s tal skozi žalost, zaskrbljenost, brezup in bolezni?

Moja življenjska zgodba je zgodba človeka in iskalca sreče, ki je, predvsem, zaradi potrebnega učenja, sprva hiral od žalosti in zaskrbljenosti, nesrečnih čustev in brezupa. A se mi je uspelo s prebujanjem zavedanja o človekovih zatajenih zmognostih dvigniti iz težav in tudi preseči bolezen ter premagati uničujoče sile rušilnih čustev in misli. Je pripoved človeka, ki se je

Z rešenimi zapuščenimi psičkami v gozdu (2007)

zatem pričel dvigovati tudi v neslutene in naravnost

čudežne, a prikrite sposobnosti, ki nemo ždiyo v vsakem bitju. Vsi čakamo, da se kot ukleti prelevimo v prelepo bitje, obdarjeno z žarom večnega življenja in sočutne ljubezni. Tudi moje potovanje do medija – kirurga in jasnovedke je bilo potovanje bitja, ki išče ljubezen in se uči skozi trpljenje in bolečino. Tako se povečuje tudi sočutje in občutenje težav drugih. Vendar pa je pot žalosti in brezupa vedno tudi pot upanja in učenja v procesih preobrazbe. Z vsakim korakom v duhovno širše je življenje zanimivejše in lahkotnejše, v prebujenosti pa dar brez primere. Vsakdo je nekje na tej poti, ki jo moramo prehoditi vsi. Eni so še slepi zanjo, drugi jo že vsaj slutijo, tretji pa jo živijo – brezkompromisno. In predano služijo evoluciji človeštva.

Skupno obredovanje z balijskima prijateljima - zdravilcem in glasbenikom Arijem ter svečenikom Gino (Ubud, julij 2016)

Darovi pranojedstva

Že od leta 2000 živite kot pranojedka. So prehranjevanje s prano poznale že stare kulture?

Pranojedstvo ali življenje brez običajne hrane je bilo razširjeno predvsem med svečeniki in zdravilci starih kultur. Sicer pa sem se na svojih potovanjih v različnih deželah sveta srečala s posamezniki, ki jim ta način prehranjevanja ni bil tuj; tako med Indijanci, tibetanskimi lamami, jogiji, brazilskimi in filipinskimi kirurgi ... Dolgotrajnejše bivanje brez hrane naj bi prakticirali tudi v starem Egiptu in stari Grčiji. Tudi naša slovenska pripovedka o nastanku plodne zemlje pripoveduje o življenju na prani v davni preteklosti. Takole gre:

Naši davni predniki, imenovani ajdje, so si pripovedovali, da je bila zemlja spočetka pusta – povsod sama skala. Rodila ni nič, pa saj tudi ni bilo treba, da bi rodila kaj za živež. Med ljudmi naj bi stanoval Bog (op. Logos življenja) sam z duhom in telesom in jih hranil z nebeško mano. Toda ljudje so bili nesrečni, ker so se bali božje mogočnosti in blišča. Zato so se Bogu zasmilili. Ločil se je od telesa in se preselil nazaj v nebesa. Njegovo telo je zgnilo in se spremenilo v rodovitno prst, ljudje pa so začeli pridelovati svoj živež sami. Niso se več hranili z nebeško mano...

Resnična povezava s tistimi, kar imenujemo božansko, je torej bistvena.

S konjem in Indijanci Navaho po sveti dolini de Chelly (Arizona, 2001)

Se lahko človek sam preprosto odloči, da ne bo več jedel? Ste se vi sami odločili za življenje brez trdne hrane?

» Pri meni se je to preprosto zgodilo. Šestnajstdnevno izkušnjo življenja brez hrane sem prvič spontano izkusila že konec leta 1994. Temu so verjetno botrovali tudi dolge meditacije s tehniko kozmične resonance, ki sem jo razvila, in dolgotrajnejše raziskovanje moči kristalov, kar mi je močno razširilo zavest. Avgusta 2000 sem v celoti prešla na tak življenjski slog.

Pranojedstvo ne pomeni živeti brez hrane, pač pa to, da ne uživaš običajne trdne hrane; to je hranjenje zgolj s prvobitno življenjsko energijo, ki nas vse poraja, oblikuje, vzdržuje in nas dela žive. Brez nje ni življenja.

Človek se sicer ne more preprosto odločiti, da ne bo več jedel, saj je potreba po hrani vkodirana v vsa bitja. Ta sposobnost je predvsem zrcalo širjav zavesti ter vsepovezanosti z Zemljo in vesoljem. Potreba po drugačni, bolj prefinjeni hrani iz razsežnosti, ki je nad našo tretjo fizično, se poraja premosorazmerno z našo duhovno rastjo in odprtostjo. Bolj ko smo se sposobni odpreti in se povezati s svetovi onkraj materialnega, širše ko je naše zavedanje, toliko finejša je tudi naša hrana. In manj je potrebujemo. Če te povezanosti ni, hranjenje s kozmično Univerzalno energijo ni mogoče, poskusi življenja brez hrane pa le kratkotrajni in navadno stradanje. Trajno živeti brez običajne hrane je seveda zahtevnejše, vendar prinaša mnogo dobroti. Življenje se povsem spremeni, zaznavanje prav tako. Meni osebno je pranojedstvo močno izostrilo vse čute, aktiviralo nadčute, me izostrilo v medijskem prevajanju oziroma kanaliziranju energij, trans-zvokov trenutnosti in sporočil (Vira) za ljudi. Te izkušnje podrobneje opisujem v svoji knjigi z naslovom *Življenje brez hrane in večnost duhovnih sporočil severnoameriških Indijancev* ter v knjigah *Brezmejne pojoče vezi telesa in duha mehiških Majev*

Ko se prebudi spomin na preteklost (med tečajem v Puli, poleti 2001)

IZGUBLJENI PRAVLJIČNI SVETOVİ DUŠE

Živimo v temačnem času popolnega razvrednotenja vrednot, pa vendarle je sredi teme s pozornim prisluškovanjem mogoče zaznavati obrise novega, boljšega sveta. Izjemen čas - se strinjate?

Da, zares živimo v izjemnem času. Po eni strani je pritisk kaosa, sredi katerega smo, vse večji, vendar pa po drugi strani zaradi tega v ljudeh vse bolj intenzivno raste potreba po izgradnji etike in vrednot, ki bi ljudem prinesle notranji mir. Svet, kot ga poznamo, razpada, hkrati pa se postavljajo novi temelji novega sveta in časa. Trenutno živimo v čas bujenja in oživljanja pozabljenih vrednot - ki so tudi našim prednikom zagotavljale srečno življenje. In blagostanje. Gibljemo se k umu luči. Kristalizirajo se nepredstavljive nove tehnologije energije, zvoka in (čistih) misli. Zadnja desetletja je človeštvo delovalo predvsem z racionalnim umom leve polovice možganov, sedaj mora ponovno obuditi tudi intuitivno zaznavanje desne polovice možganov, ki nas telepatsko povezuje z večno modrostjo prednikov, z vseprisotnim

Mirit s staroslovenskimi bordunskimi citrami švrkovencami (Čekinov grad/Ljubljana, 2011)

Med Tibetanskimi begunci v severni Indiji (september, 2000)

Nemim znanjem, ki ga dosegamo v svetovih onkraj, izven mišljenja torej, v lastnih duhovnih zrenjih. Poleg brezpogojne ljubezni se vse jasneje razpira tudi nadčutno zaznavanje inteligence duše, na kratko imenovane duhovna inteligenca. Nejasne predstave našega duhovnega izvora se umikajo vse jasnejšemu občutenju lastne bitnosti ter se izkazujejo tudi v iskanju odgovorov na vprašanja, kdo smo, čemu bivamo in v čem je smisel življenja.

Prav odgovor na vprašanje o smislu človekovega bivanja za večino ljudi še vedno ni preprost – nam ga lahko prosim olajšate?

Mirit in Tine v radostnem plesu po zaključku tečaja (Ljubljana, 2015)

Odgovor je izjemno preprost: smisel življenja se razodeva v duhovni rasti in v preobrazbi duhovno neljubeznivih in rušilnih misli, čustev ter odzivanj v ljubeče prebujeno sobivanje, v katerem naj bi človek dojel in zaživel vse ravni ali dimenzije bivanja – tako zemeljske kot duhovne in kozmične (prvobitne); celoto ali celovitost življenja na Zemlji; Troedinost, Enovitost, po ljudsko – devet različnih (frekvenčnih) svetov resničnosti. To pa gradimo le s čuječnostjo in budnostjo in zmedenost spreminjamo v uglašenost ali harmonijo. Slediti velja vse višjim ali širšim življenjskim idealom. Da bi na vseh življenjskih ravneh večdimenzionalnega bitja vzpostavili resonanco ali harmonijo, moramo očistiti tudi podzavest in celični spomin rušilnih travm in stresov ter se odpreti odtisom ali zvočnim vibracijam popolnega. Tako vzpostavljamo red v kaosu. Dovršenost. Prebujenost.

Ko te prežame svobodna čutnost ciganskega melosa; ob snemanju buzuki CD-jev v Cekinovem gradu (maj, 2014)

V celičnem spominu nosimo spomin na nešteto doživetij (in življenj), na srečne in nesrečne dogodke, na bolečino in radost. Iz teh nevidnih ravni frekvenčne resničnosti poteka manifestacija v fizičnem svetu, in od tu se oglašajo tudi naši pritajeni notranji saboterji – to je nezaželjeni energijski odtisi misli in čustev, ki so viri nesrečnosti in težav, ki medejo štrene naših namenov in želja. Ne samo v nezavednem, temveč tudi v

celičnih spominskih zapisih oziroma odtisih obstajajo sledi človekovih odzivanj in dejanj, bolečine in radosti. Vse se odvija po zakonitostih resonance ali sozvenenja – enako z enakim. Če v sebi pestujemo žalost, neljubeznivost in občutke nesrečnosti, pa če se tega zavedamo ali ne, bomo pritegnili podobno nesrečnost in neljubeznive odnose ter podobno odzivanje drugih. Tako deluje življenjsko zrcalo. Da bi spregledali, kaj je še treba razgraditi, spremeniti, očistiti...

Odkrivanje in razgrajevanje notranjih saboterjev je pomemben del vseživljenjskega ozaveščanja, ki je nujno za samourejanje, širjenje zavesti in zavedanja (tudi namena življenja) in s tem tudi za zdravljenje. Povabiti moramo »ranjeno dete« (sebe), da razkrije svoje neljube vsebine (saboterje sreče) ter odpravi (boleče) razglašene zapise (čustva in misli, strahove, zamere ...). Odkriti moramo psihično dediščino, ki smo jo podedovali tudi v odnosih s starši, sorodniki, vrstniki ... Le tako se lahko osvobajamo rušilnih ravnanj zasidranih v nezavednem. Po kozmičnih zakonitostih sozvenenja se nam znova in znova ponavljajo boleča izkustva, neljube situacije in neuglašeni odnosi – tako vse dokler ne dojamemo, kaj nosimo v sebi in kako ravnamo. Vse dokler rušilno ne odpravimo. Takšen je mehanizem prepoznavanja potisnjene bolečine in duhovnih nezrelosti. Šele ko ozavestimo, kar nosimo v sebi le-to lahko odпустimo iz svojega zavestnega in energijskega polja. Tako s pomočjo bolečih izkustev iz preteklosti uresničujemo lastne vsebine ter polnino zavedanja in radostnejši jutri. V tem tiči bistvo življenja. Vse, kar se nam dogaja, je podrejeno tem procesom.

Med sirskimi begunci v azilu na Vrhnikih (oktober 2015); Mirit in tečajniki pogosto pomagajo ljudem v stiski

Mirit in tečajniki katedre Veduna že desetletja pomagajo tudi zapuščenim živalim (pri Mileni v Bistri, spomladi, 2014)

Mirit in Tine opravljata kozmično zvočno-energijsko kirurgijo (Ljubljana, 2015)

Širjenje zavesti je torej ključ?

Res je. Razširjena zavest nam daje potrebne uvide in potrebno orodje za preboj skozi čas in prostor, v brezmejno in čudežno. Dimenzije ali ravni naše resničnosti namreč niso ločene med seboj. Med seboj so prepletene. So ena v drugi kot babuške. Zavedamo se sicer lahko le ene same ravni oziroma le prvih treh, ki gradijo fizični svet. A tedaj bomo življenje doživljali kot boleče in nesmiselno opravilo. Lahko pa se seveda zavedamo tudi več ravni ali dimenzij naše resničnosti hkrati – odvisno od širjav človekove zavesti. Z razširitvijo zavesti razširimo svoje zavedanje in dojamemo »sporočila trenutnosti«. Lahko pa se na krilih širjav zavesti tudi zlijemo s katerokoli modrostjo ali dogodkom na Zemlji. Z »odtisi« preteklosti. Lahko zazvenimo z energijami in védenjem, ki v naš linearni čas šele vstopajo, čeprav že obstajajo v simultnem času oz. v brezčasju. Tovrstno telepatsko vez je treba izkusiti, o njej je težko pisati ali govoriti. Prav tovrstne zmožnosti in sposobnosti so iskala različna ljudstva sveta v svojih svetih obredih in v posvečenih iniciacijah. Starodavne kulture niso širile znanj in dejanj le v gmotno obilje, kot je to običajno v naši civilizaciji, temveč so najprej iskale duhovno blagozvočje, ki uresničuje, kar želimo in potrebujemo. A vse to le v okviru nuje, ne presežkov in kopičenja dobrin.

Mirit na delovni akciji v pasjem azilu (2014)

Svečeniški, duhovni vodje, zdravilci iz daljnih krajev so naša učenja in pisanja poimenovali za sveta. In kaj je sveto? Prav nič nam ne pomaga, da smo sposobni stopiti na Luno, kajne?

Tehnološki napredek še ne zagotavlja srečnih in zadovoljnih ljudi. Sreča in zadovoljstvo je zadeva duhovnih parametrov, ne tehnologije. Poglejte naše prednike – imeli so manj, tehnološko seveda

Mirit z indijansko piščaljo »keno« na bregu Ljubljane (festival Imago, 2015)

niso bili primerljivi z nami, a bili so srečnejši, ker so znali strpneje sobivati med seboj in sozveneti tudi z različnimi življenjskimi oblikami – celo s kamni, drevesi, živalmi, zvezdami, soncem, oblaki... V svetu, kakršnega živimo dandanes, imajo žal največjo vrednost stvari, ki so najmanj vredne ali docela brez vrednosti. In le kdo še danes zre v nebo in si reče: 'o, moja zvezda.' ali 'ljubo sonce'!? Že davno smo izgubili zavedanje o lastnem večrazsežnostnem bitju in pozabili starodavno znanje o meddimenzionalnem potovanju med ravnmi zavesti ali svetovi; o potovanju med pravljičnimi in skrivnostnimi svetovi bivanja, ki se razkrijejo le duhovno širokim iskalcem. Ti so običajno težko ubesedljivo prelili v mitične podobe, zgodbe, pesmi, zvočne podobe... V simboliko, ki jo razumejo le ljudje široko razprte zavesti. In prav je tako, sicer bi prihajalo do zlorab najsvetejšega. Ljudje pa so zelo različnih ravni zavesti in zavedanja. Ker ni več spoštovanja tistih, ki vidijo in zmorejo več, so prisotni številni nesmisli in spori. Ožji poskušajo ukazovati širšim.

A Nebo ali Univerzalni Logos zaupa in podarja duhovno moč in uvide le tistim, ki ključev življenja ne bodo zlorabili. Vest in zavest jim ne dovoljujeta. Pozabili smo žal prisluškovati tudi nevidnemu in neslišnemu. Ne znamo več poslušati s srcem in notranjim ušesom. Pravljični svetovi duše so zato za večino dandanes žal izgubljeni. Vendar so naša pravljica resničnost, ki nas bogati in navdihuje. Po tovrstnem bogastvu hrepeni naša duša.

Sicer pa - ko sem bila med severnoameriškimi Indijanci in raziskovala njihovo duhovno tradicijo, mi je Manuel, zdravilec in šaman plemena Hopi, večkrat hudomušno ponavljal: »Nikar ne misli, da so bili Američani prvi na Luni, če so sploh bili ... Mi gremo tja vsako leto! Brez teles, seveda. Le duhovno se je treba dobro pripraviti za ta podvig, nato pa izstopiti iz telesa in odpotovati.«

Glasbeniki ansambla Vedun v maski pred snemanjem filma (grad Turjak, oktober, 2015)

Obiskala sem sicer modre žene in može različnih kultur in duhovnih učenj na vseh celinah. »Kozmična agencija« me je zmeraj povezala s pravimi (le na Slovenskem je to težje; ovira nas naša majhnost). S tistimi, s katerimi sem sozvenela, smo nato skupaj delali čudeže in na zvokih zavesti potovali med svetovi. Žal pa tisti z ožjo zavestjo ne morejo prepoznati širše zavesti, zato jo grajajo, zaničujejo, zasmehujejo... Škoda. In žal. Sveto je tisto široko, najširše, po vsebini kar se da prvobitno, pridobljeno brez učenja, telepatsko. Sveto je nedotakljivo, nadvse dragoceno, eliksir večnosti... Za vse obstoječe. Za ves naš planet.

Biti miren sredi kaosa je vodilo, pravite – rešitev imamo pravzaprav na dlani?

Brez umirjenosti preprosto ne gre. Pod pritiskom vse večjega stresa in kaotičnosti, ki smo ji priča, ne morete biti zadovoljni in zagotovo prej ko slej zbolite. Človek, ki si ne upa ali ne zmore vzeti časa za svojo notranjo umiritev, ki si ne privoščiči posvečenega trenutka miru, vsakodnevnega samourejanja in (samo)zdravljenja, bo v vse večji stiski. Vedno bolj bo nezadovoljen, utrujen in

nesrečen ter zato tudi napadalen. Tisti pa, ki biva v notranjem miru, s svojo mirnostjo in jasnimi mislimi lahko vpliva tudi na okolje in na svet. Še več: na celotno vesolje. Predstavljajte si, kakšen svet bi imeli, če bi vsakodnevno meditirali in se umirjali vsi ljudje na planetu! Edino mir naše prebujene zavesti lahko razsvetli temo in vse nezrelosti; izniči sodbe, zavist, ljubosumje, jezo, žalost, tekmovalnost, obsojanje, konfliktnost, vojne...

Kdaj se lahko zgodi prehod onstran (uma), v 'novo', prebujeno, življenje?

Ta prehod onstran razdvojenega konfliktnega življenja, ki mu pravimo tudi dolina solz, onstran ogroženosti in teme torej, se lahko zgodi, ko je zavest dovolj široka, ozaveščanje dovolj tenkočutno in jasno, misli in čustva očiščena, srce dovolj odprto, delovanje pa podrejeno služenju planetu in drugim – brez zgolj pridobitniških zahtev in pričakovanj. S prebuditvijo oz. z razsvetljeno zavestjo uzremo smisel in nesmisel dogajanj, situacij, odnosov... Doživimo izkušanje lahkotnejšega

Med oživljanjem slovanske in staroslovenske kulturne in glasbene dediščine; v makedonskih oblačilih (Ljubljana, 2015)

življenjskega toka, ki pozna globok in stabilen ustvarjalni mir, kakršen nam v kaotičnem stresu ni znan niti dan. Prebujeni krogotok življenja pozna širino in veličino ljubezni, ki je temelj tega miru. Šele tedaj lahko strpno in potrpežljivo sprejemamo tudi povsem drugačne življenjske poti in nazore. Šele tedaj bodo spori premagani, življenje pa čista radost. Lahkotnost bivanja.

Kakšno je vaše sporočilo bralcem Sense?

Napočil je čas, da se zavemo, da je le sočutno prebujeno zavedanje in življenje na vseh ravneh bitja – tako na duhovnih kot fizičnih – neboleče, mirno in zares navdihujoče. Dopustimo, da naše življenje teče nemoteno in brez popačenj. Zavejmo se, da se težave v našem življenju pojavijo predvsem zato, ker življenja še ne razumemo in ne obvladujemo z dovolj ljubeznivo in jasno perspektivo. Učimo se iz težav, ki v bistvu to niso! Ne potiskajmo jih stran, še manj v temo podzavesti (naši predniki bi rekli v podzemlje!), saj bo po zakonih resonance vse potisnjeno prej ko slej spet privabilo v naš vsakdan podobno boleče in rušilno. Osvobodimo se togosti ter tudi vse

Mirit predava na sejmu Narava-zdravje/Gospodarsko razstavišče v Ljubljani (oktober, 2015) in skupaj z ansablom Vedun izvaja kozmično kirurgijo

Radostni ples po končanem intenzivu o slovanskih modrostih (Ljubljana, oktober, 2016)

večje potrebe po posedovanju številnih informacij, kar je žal postalo še bit našega izobraževalnega sistema. A je vse skupaj docela neživljenjsko in nepotrebno. Temu se upirajo mladi.

Preprosto čustveno sprejmimo tudi tisto, kar nam morda ni všeč ter se lotimo spreminjanja. Pa bodo iz življenja odšli glavoboli, telesne bolečine, nespečnost, stresno doživljanje, nerivoze, obsedenost z materialnimi dobrinami in zasvojenostjo, bolezni... Naša duša (to je mnogorazsežnostna zavest) naj bo naš kompas. Ves čas nam šepeta, kaj je prav in dobro in kaj ne. Le slišati jo je treba. Naučimo se poslušati. Pogumno se podajmo v nezamejeno mnogodimenzionalno resničnost, v neznano. Strah pred neznanim nas pogosto blokira. Podajmo se (brez nadziranja) v lahkotnost bivanja. In to brez izčrpavajočega in zaskrbljenega prizadevanja, pa nam bo sicer težko doumljiva Milost v naročje pripeljala vse tisto, kar je za nas v nekem trenutku tudi najboljše. Najboljša šola. Ko Milost,

Mirit poučuje balijske dečke, ki se učijo igranja na piščali sulinge, spontano zvočno igro oz. kanalizirani zvok (julij, 2016)

kozmično-zemeljski Načrt ali tok življenjske energije steče skozi vse ravni zavesti in bitja, izginejo tudi pridobitniške želje. Niso več potrebne! Saj se vse lahko odvija in 'hrani' tudi samo po sebi. In po logiki potreb. Dobimo, kar potrebujemo! Delujmo kot je potrebno! Ter razumemo dogajanje.

Ansambel Vedun snema zvočne utrinke iz staroslovenskega izročila v 300 let stari hiši visoko pod gorami (avgust, 2015)

O ustvarjalni poti na kratko

Pri 22 letih je želela slovensko glasbeno izročilo, ljudska glasbila, pesmi in napeve, ki jih je odkrivala in raziskovala, deliti z vsemi. Ustanovila je ansambel za oživljanje slovenskega glasbenega izročila. Ob desetletnici si je ansambel nadel ime Trutamora Slovenica. Trutamora je star slovenski in slovanski simbol v obliki pentagrama, ki naj bi človeka ščitil pred moro ali pred mukami kaotičnega iskanja lastne identitete. Leta 1999 je sestavila še ansambel Vedun, ansambel za staro meditativno glasbo in oživljanje spiritualnih zdravilnih zvokov kultur sveta. Glasbeniki so pričeli muzicirati v poltransu ter prevajati večdimenzionalne (zdravilne) zvočne slike.

Še zlasti po letu 2000 je ansambel dobil vrsto posnemovalcev in slovensko ljudsko glasbeno izročilo je pričelo doživljati najrazličnejše popačitve, ki oddaljujejo slovenski živelj od spoznavanja lastne bitnosti.

Mirit je bila vodena v sveta učenja različnih duhovnih modrosti sveta, ki jih ni mogoče pridobiti le z branjem. Vse odkrito je najprej izkušala na sebi. Preizkušala se je v samoizkušnji v Indiji in med Tibetanci v Himaliji, učila se je v Braziliji, nato v Arizoni med severnoameriškimi Indijanci, pot jo je vodila med duhovna učenja v Indonezijo, med potomce Majev v Mehiko, pa med avstralske Aboridžine, Filipince, sibirske šamane, havajske kahune, egipčanske sufije, grške modrece, pa seveda med modrece evropskih in slovanskih dežel. Je avtorica številnih razprav in knjig o močeh zvoka in duhovnih modrostih sveta.

fotografije: osebni arhiv Mire Omerzel – Mirit in katedre Veduna